

ADVENTNI KOLEDAR

2020

Tukaj sem, pošlji mene! Iz 6,8

DRAGI OTROCI

Bliža se »veseli december«. Vsi ga z veseljem pričakujemo. To je čas praznovanj, kar treh »dobrih mož«, številnih obdarovanj in novoletnega rajanja.

A za nas kristjane ta čas ni samo »veseli december«. Je predvsem **čas adventa** oz. pričakovanja rojstva Jezusa Kristusa, našega Odrešenika. In to je tisto, kar nas navdaja z resničnim in globokim veseljem. Šele z rojstvom Jezusa »veseli december« postane resnično vesel, saj je le On edini vir naše sreče in veselja. Vse ostale stvari ponujajo zgolj površinsko veselje, katero sicer hitro pride, a tudi zelo hitro mine.

Letošnji adventni čas, tako zelo zaznamovan z vsemi omejitvami družbenega življenja in odpovedjo številnih praznovanj zaradi koronavirusa COVID-19, pa je po drugi strani tudi odlična priložnost, da se na prihod Jezusa pripravimo globlje, kot bi se sicer.

In temu, da se na rojstvo Jezusa dobro pripravimo in da bo letošnji »veseli december« resnično vesel, je namenjen tudi Adventni koledar.

Otroci pomislite: Jezus je prišel, da bi prebival med nami!

Vsemogočni Bog, ki gospoduje nebu in zemlji, je pred več kot 2.000 leti prišel med nas in postal človek.

Mogoče se bo kdo vprašal: »Pa zakaj je ta Bog, ki je vsemogočen, želel priti k nam, ubogim ljudem?«

Veste zakaj, samo zato, ker nas ima tako neizmerno rad. Bog hoče biti naš prijatelj in to ne samo navaden prijatelj. Hoče biti naš najboljši prijatelj – tak, ki te nikoli ne zapusti.

Dragi otroci, a ni to nekaj krasnega? Le kdo si ne bi želel imeti vsemogočnega Boga za prijatelja? Jaz vem, da bi si ga!

A Bog med nas ni prišel kot nekdo, ki gospoduje in ukazuje in katerega se moramo bati. Prišel je kot majhno nebogljeno dete, ki ga je treba ljubiti in negovati. Majhnega deteta pa ni težko imeti rad, kajneda?

Kaj potemtaka želi Bog, naš najboljši prijatelj, od nas?

Samo to, da bi tudi mi ljubili.

Vsi kristjani smo zato dolžni ljubiti. S tem ko ljubimo, širimo ljubezen in tudi oznanjamo Boga, saj Bog ni nič drugega kot čista ljubezen. Postanemo kristjani v najlepši možni obliki. **Postanemo misijonarji.**

Kaj moramo torej početi, dragi otroci, da bomo tudi mi misijonarji?

Z ljubeznijo pa je podobno kot s koronavirusom COVID-19. Zelo, zelo je nalezljiva. Če ljubimo, se za njeno širjenje ni potrebno kaj dosti truditi.

Ljubezen za to poskrbi kar sama. 😊

»Zato bedite in vsak čas molíte, da bi zmogli ubežati vsemu temu,
kar se bo zgodilo.« Lk 21,36

evangelij: Lk 21,34-36

sobota, 29. november

**sobota pred prvo
adventno nedeljo**

3

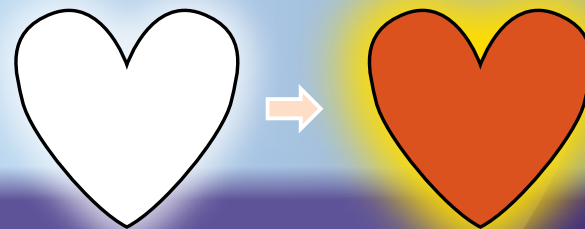
Vsi kristjani moramo biti misijonarji. Pravi oznanjevalec evangelija in misijonar pa je samo tisti, ki ima ljubezen v srcu in ki ljubi. To pomeni, da moramo tudi mi ljubiti. Zgled velike ljubezni in misijonskega delovanja pa je **dr. Janez Janež**, ki je z besedami preroka Izaija »**Tukaj sem, pošlji mene**« (Iz 6,8) pogumno odgovoril na božji klic. O njem govorijo tudi zgodnice letošnjega Adventnega koledarja.

Verjetno pa ste tudi že slišali, da Bog prebiva v najbolj ubogih, revnih in bolnih. Mogoče se boste vprašali: »Pa zakaj ravno v njih?« Ravno zato, ker želi, da bi mu pomagali. **Da bi ljubili**. Ne prebiva samo v nebogljenih detetih. In dr. Janež je Boga videl ravno v bolnih in revnih. Njim je posvetil vso svojo ljubezen in vse svoje življenje. Jezus namreč neskončno hlepi po naši ljubezni, po tem, da bi tudi mi ljubili, ker si neizmerno želi, da bi vsi prišli v nebesa.

V kolikor namreč ne ljubimo, so nam tudi nebesa zaprta, saj to pomeni, da nismo pravi kristjani.

Zato, da bo ljubezen ob zgodbah o dr. Janežu vedno bolj rasla v nas in da se bomo dobro pripravili na rojstvo Jezusa Kristusa, pa poleg **Adventnega koledarja** potrebujemo:

- **Sveto pismo** (preden prebereš zgodnico, najprej preberi evangelijski odlomek za tisti dan).
- **Adventni venček** – pripravi ga (najlepše je, če ti pri tem pomaga kdo od domačih. Venček naj ima štiri svečke, kolikor je adventnih nedelj. Vsako nedeljo v adventu torej prižgi eno svečko več. Bliže, ko bomo Božiču, več svetlobe in ljubezni naj bo tudi v naših srcih.
- **Škatlica za darove za lačne otroke** (misijonski hranilnik) – zelo velik izraz ljubezni je, če se čemu odpoveš in to daruješ za tiste, ki trpijo pomanjkanje. Darovi, ki se bodo zbrali v tem hranilniku, bodo namenjeni za otroke v misijonskih deželah.
- **Rdeč in rumen flomaster** – vsakič, ko boš opravili nalogo, pobarvaj srce rdeče, z rumeno barvo pa nariši izžarevanje svetlobe, ki kaže na to, da si opravil delo ljubezni.

**Sedaj pa pogledjmo kako čudoviti življenjski avanturi je šel naproti
naš Janez, potem, ko se je pogumno predal v božje roke.**

»Bodite torej budni, ker ne veste, kdaj se vrne hišni gospodar.« Mr 13,35

evangelij: Mr 13,33-37

MINISTRANT

Blizu Ljubljane, v naselju Dolsko, stoji cerkev svete Helene. Postavljena je bila že daljnega leta 1495, torej kmalu za tem, ko je Krištof Kolumb odkril Ameriko. *Otroci, ali morda veste kdo je bila sveta Helena?*

Sveta Helena je bila mati rimskega cesarja Konstantina, ki je slavnemu rimskemu imperiju vladal v času, ko so kristjane še hudo preganjali. Za kruto zabavo ljudi so jih celo metali levom in drugim zverem. To so bili za kristjane resnično težki časi. Preganjanje je trajalo skoraj 300 let. In Konstantin je bil tisti cesar, ki je s preganjanjem končal ter kristjanom podelil versko svobodo. Na to odločitev je najbolj vplivala njegova globoko verna mama Helena, ki jo je imel Konstantin zelo rad. To se je zgodilo daljnega leta 313, torej točno 1600 let preden se je rodil dr. Janez Janež in o katerem se bomo podrobneje seznanili v letošnjem Adventnem koledarju. No, otroci, izračunajte, kdaj se je rodil naš dr. Janez Janež.

In kakor je cesar Konstantin imel rad svojo mamo Heleno, tako ima tudi mali Janez rad svojo mamo Ano. A ona ima njega še bolj. In ravno v cerkvi svete Helene, v njegovem rojstnem kraju Dolsko, Janezek pridno ministrira. Mama ga ob tem milo gleda in sama pri sebi upa: »Mogoče bo postal duhovnik. Tega si resnično iz srca želim«. Kaj mislite otroci: Bo Janezek, ko bo velik, postal duhovnik?

Ali nima Janezek smešnega priimka? Če na koncu priimka na »z«-ju ne bi imel strešice, bi bil kar Janez Janez. Tako sploh ne bi mogli vedeti, kateri Janez je ime in kateri priimek. 😊

Prižgi prvo svečko na adventnem venčku. Zmoli »Sveti angel« za vse otroke, ki trpijo zaradi vojn in preganjanja.

ZAMETKI POKLICANOSTI

Janezek seveda, tako kot vsi mi, hodi v šolo. A osnovna šola je v njegovem času trajala samo štiri leta.

Čas hitro teče in po končani osnovni šoli zaprosi svojega očeta Franca, ki je sicer zelo strog, če se lahko vpiše na klasično gimnazijo. Oče ga resno pogleda in z ostrim glasom vpraša: »**Zakaj!?**« S prodornim očetovim pogledom soočen desetletni Janezek je ves zmeden, a kar iznenada dobi čuden preblisk, za katerega še sam ne ve, od kod se je pojavil. Izstreli: »**Hočem biti misijonar na Kitajskem!**« »Kaj pa klatiš, ti mlečnozobec,« mu zabrusi oče. A na gimnazijo ga vendarle pusti.

Srednja šola traja celih osem let. Najprej obiskuje klasično gimnazijo v škofovih zavodih v Šentvidu, nato pa še v Ljubljani. Je resen in marljiv dijak, pa tudi zelo odprte glave. Marsikdo zato pomisli, da bo po končani srednji šoli šel v bogoslovje in postal duhovnik. Tudi sam o tem veliko razmišlja. A Bog je imel z njim drugačne načrte. V Janezu namreč že gori neustavljiva želja, da bi zdravil človeška telesa. Odloči se: postal bo zdravnik in to kirurg! Ob koncu svojih srednješolskih let zato reče Janezu Oražmu, ki pozneje postane profesor na Teološki fakulteti in rektor semenišča v Ljubljani: »**Vi boste zdravili duše, jaz pa telo.**«

Za to, da boš lahko kaj postal in pomagal drugim, se moraš učiti. Bodi priden, uči se, delaj domačo nalogo in ne išči izgovorov.

TRMAST IN ODLOČEN

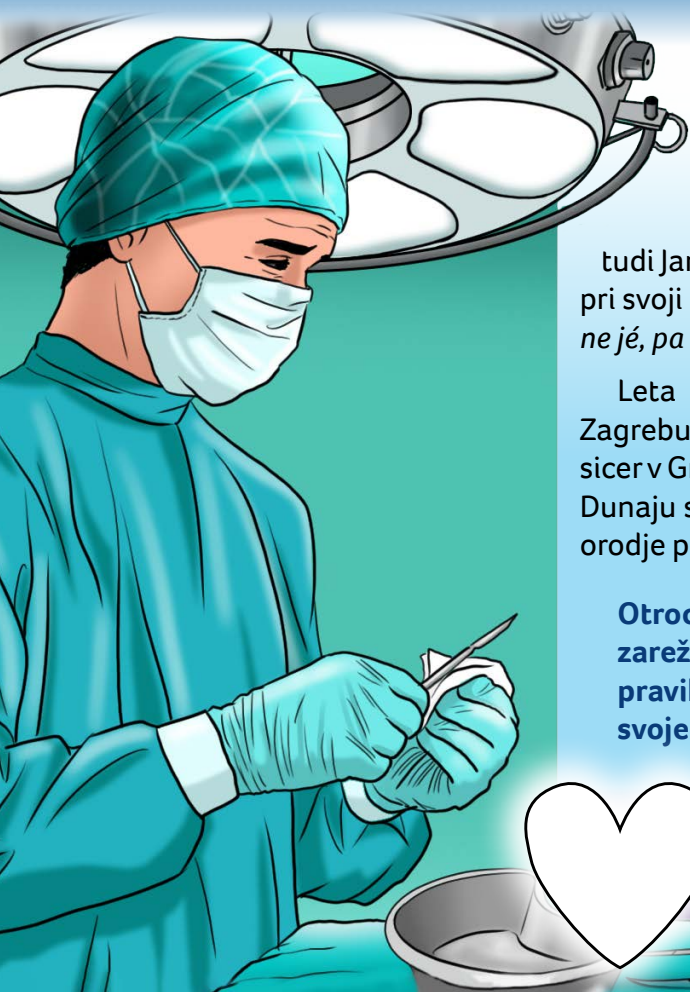
Janez se odloči za študij medicine. Tega njegova mama še ne ve. Še vedno namreč upa, da bo postal duhovnik. A bliža se trenutek resnice, trenutek, ko bo moral s svojo odločitvijo seznaniti tudi mamo. Tega se Janez zelo boji – in to več kot upravičeno.

Mama namreč od same žalosti kar tri dni nič ne jé. Samo joka in se žalosti. A tudi Janez se ne da. Ne popusti maminemu joku in, trmast »kot nevemkaj«, vztraja pri svoji odločitvi. Tudi sam nekaj dni prav nič ne jé. Sam pri sebi si misli: »Če mama ne jé, pa tudi jaz ne bom jel, a zdravnik bom vseeno postal!«.

Leta 1931 tako Janez prične študirati medicino. Najprej v Ljubljani, nato v Zagrebu. Kot odličen, marljiv in zelo prizadeven študent leta 1937 doktorira, in sicer v Gradcu v sosednji Avstriji. Ker je medicina zahtevna in obsežna stroka, se na Dunaju specializira še iz krvne transfuzije. Tako postane zdravnik-kirurg, njegovo orodje pa je skalpel.

Otroci, ali morda veste kaj je to skalpel? To je majhen nožič, s katerim kirurg zareže v bolni del človeškega telesa. Skalpel ni videti prav nič prijetno, a v pravih rokah postane resnično čudežno orodje. Z njim je Janez tekom celega svojega življenja neštetim ljudem povrnil zdravje, veselje in nasmeh.

Janez je s svojo odločitvijo razžalostil mamo, a je storil pravilno. Naredil je tisto, kar mu je velelo srce. Tudi ti trdno stoj za svojimi prepričanji in odločitvami.

USMILJEN IN DOBROTLJIV

V včerajšnji zgodbi smo videli, kako je bil Janez trmast. Ta lastnost ga bo, kot bomo videli v nadaljevanju, spremljala vse življenje in mu povzročila marsikakšno težavo.

A v času študija se je ob neki priložnosti pokazala še druga njegova lastnost, ki ga je prav tako spremljala vse življenje. Zaradi te čudovite lastnosti pa so se vse njegove značajske pomanjkljivosti razblinile v prazen nič. **Janez je namreč imel neskončno usmiljeno srce.** In zaradi ljubezni, ki jo je nosil v sebi, so ga ljudje imeli resnično radi in mu marsikaj odpustili.

Nekega večera se Janez sprehaja po Rakovniku, na obrobju Ljubljane. Ker se že mrači, se odloči, da se v mesto vrne s tramvajem. Vse njegovo premoženje pa sta zgolj dva dinarja, ki ju ima v žepu. A približa se mu berač in ga prosi za denar, ker da je lačen. Janeza je sram povedati, da je tudi sam revež. Zato mu da vse, kar ima. Reče mu še, da si z dvema dinarjema žal ne bo mogel dosti pomagati, a berač mu odvrne, da veliko ...

V mesto se tako odpravi peš. V Ljubljani, kjer je že tema, sreča neko znanko, ki mu po kratkem pogovoru v roke da šop papirjev. Pozneje pod ulično svetilko ugotovi, da je dobil sto dinarjev.

Janez se tako ob študiju medicine nauči pomembne življenjske modrosti: ***Imaš samo to, kar daš. Želiš biti srečen? Osrečuj druge!***

Janez je dal beraču vse, kar je imel, a je v zameno še dosti več dobil. Tudi ti daruj v hranilnik kakšen dar za lačne otroke.

KIRURG

Otroci, zagotovo ste že slišali za krvodajalsko akcijo. To je akcija, na katero so odrasli povabljeni, da darujejo nekaj svoje krvi. To kri nato zdravniki shranijo v posebne vrečke in jo uporabijo za zdravljenje ponesrečencev v primeru hujših nesreč. Brez krvi namreč ni življenja. Ker ponesrečenci izgubijo precej krvi, lahko umrejo. Ogromno življenj pa je rešenih ravno po zaslugi krvi, prejete od mnogih dobrih ljudi, ki so se velikodušno udeležili krvodajalskih akcij.

Postopku, ko ponesrečenci dobijo kri iz vrečk naravnost v svoje ranjeno telo, pravimo **transfuzija**. In ravno na področju transfuzije Janez prične s svojim zdravniškim delom v Ljubljanski javni bolnišnici.

V njegovem času pa je krvna transfuzija še zelo v »povojih«. Naš Janez je tako prvi, ki v ljubljanski bolnišnici izvede krvno transfuzijo. Naredi nekaj, česar pred njim ni storil še noben slovenski zdravnik. Tako se izkaže tudi kot zelo nadarjen in ustvarjalen zdravnik. Z uvedbo transfuzije Janez, ki je sedaj že doktor Janež (na kratko dr. Janež), postavi nov trden temelj slovenskega zdravstva.

Krvna transfuzija namreč samo v Sloveniji vsako leto reši na tisoče življenj.

Uči se, da boš čim več znal in boš lahko, tako kot Janez, z naučenim znanjem pomagal ljudem. Zgolj dobra volja velikokrat žal ni dovolj. Treba je tudi kaj znati!

Tedaj se je dotaknil njunih oči in rekel: »Zgôdi se vama po vajini veri!«

In oči so se jima odprle. Mt 9,29-30

evangelij: Mt 9,27-31

petek, 4. december

1. adventni teden
sv. Barbara

9

VOJNA

Janezu se obeta bleščeča zdravniška kariera. A pride 2. svetovna vojna, ki usodno vpliva na njegovo nadaljnje življenje. V Ljubljano so leta 1941 nasilno vkorakali italijanski, dve leti za njimi pa še nemški vojaki. Na naših tleh so zato potekali številni hudi boji. Mnogo ljudi je umrlo, še več je bilo ranjenih.

Medtem ko se drugi bojujejo, pa Janez zdravi in rešuje življenja. Dela ima ogromno. Zdravi prav vse, tako Slovence, Italijane in Nemce – vse, ki se s takšnim ali drugačnim namenom in prepričanjem borijo na naših tleh. Edino, kar je zanj pomembno, je človeško življenje. *Veste otroci, človeško življenje ima neizmerno vrednost, saj smo prav vsi ljudje ustvarjeni po Božji podobi.* In tega se Janez, za razliko od tolških zaslepljenih, še kako zaveda. Nekoč je rekel: *»Ko je prišla vojna, so me potrebovali tisti, ki so se borili, in pomagal sem vsakemu, ki me je prosil! Zdravnik sem postal zato, da rešujem življenje, ne da ubijam ...«*

Končno leta 1945 pride do konca vojne. Italijani in Nemci so premagani, a na oblast pridejo ljudje, ki v Janezu vidijo sovražnika. Odločijo se, da ga ubijejo, ne glede na to, da je mnogim izmed njih med vojno rešil življenje.

A naš Janez ni kar tako. On je prebrisan 😊. Izve za njihove namene in še pravi čas zbeži.

V domovino pa se žal nikoli več ne vrne ...

Ponovno zmoli za otroke, ki trpijo zaradi vojn in preganjanja, eno »Zdravomarijo« in »Sveti angel«.

SKOK V RŽ

Janez s svojim tovornjakom polnim zdravil uspešno zbeži čez Karavanke v Avstrijo. Tam se pridruži tisočim drugim rojakom, ki so podobno kot on morali prebežati iz domovine. Misli si: »Sedaj sem pa rešen. Sedaj smo pod zaščito prijateljskih angleških vojakov«. O kakšna zмота! Angleži namreč pričnejo begunce skrivaj vračati nazaj v Jugoslavijo.

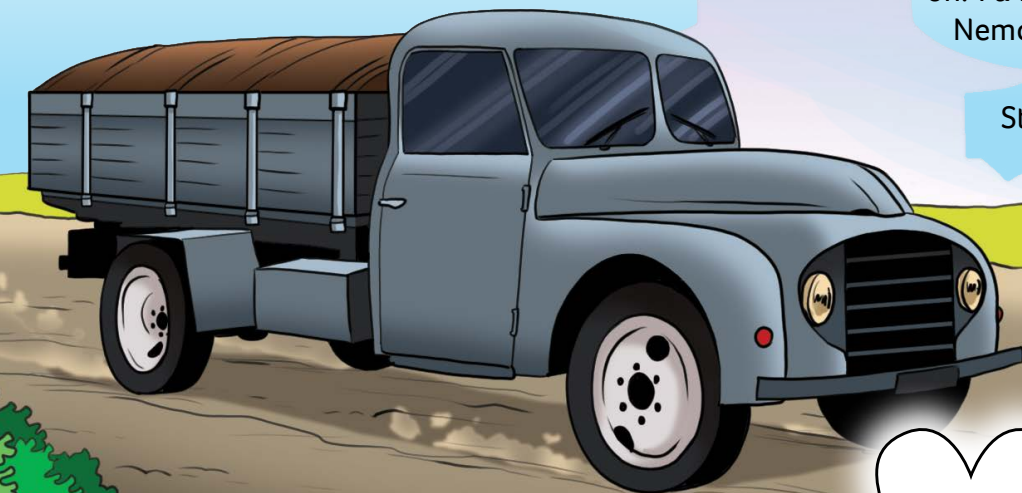
V Pliberku, kjer pride do predaje, Janeza zagrabi smrtni strah. Zagleda namreč ravno tiste vojake, pred katerimi je nedolgo nazaj uspešno zbežal. Srce mu začne divje razbijati. Hitro mora nekaj storiti, sicer bo prepozno. Naredi drzno potezo. Zbeži. Skrije se v rženem polju. Ravno v zadnjem trenutku. Že namreč sprašujejo: »Kje je doktor?«

Janez leži v rženem polju. Skrit opazuje vlake, ki vozijo Slovence kruti usodi naproti. Na enem od teh bi moral biti tudi on. Pa zakaj? Saj ni bil izdajalec in sodelavec Italijanov in Nemcev!? Reševal je življenja!

Več ur nepremično leži. A še vedno ga lahko ujamejo. Strah ga je, vendar se počasi umirja. Srce v prsih mu ne razbija več tako zelo zelo. Razmišlja. Oči ima široko odprte, misli so jasne. Premišljuje, premišljuje, hitro, intenzivno, globoko. V tem trenutku je gotovo pametnejši od samega Einsteina. Janez, pazi da ti ne bo glavo razneslo. 😊

Otroci, kaj mislite, kaj se bo izcimilo iz tega?

Jutri je god sv. Nikolaja oz. Miklavž.
Tudi ti pripravi kakšen dar za svoje najbližje.
Veseli bodo vsake pristne pozornosti.

»Za menoj pride močnejši od mene in jaz nisem vreden,
da bi mu odvezal jermen njegovih sandal.« Mr 1,7

evangelij: Mr 1,1-8

nedelja, 6. december

2. adventni teden
sv. Nikolaj – Miklavž

11

VELIKA OD-LOČITEV

Janez še vedno leži in se skriva v rži. Pred očmi se mu zvrtijo dogodki iz mladosti, na katere je že davno, davno pozabil. Ponovno se mu utrne preblisk, ki ga je dobil ob soočenju s svojim strogim očetom, ko se je hotel vpisati na klasično gimnazijo. *Se še spomnite, kaj je takrat rekel očetu?* Prav tako se spomni, da je pred osmimi leti, točno na ta dan, 28. maja, diplomiral iz medicine. Pa to, da je vedno sanjal o Kitajski ...

O, kako skrivnostno in obenem čudovito so se te neurejene misli kar naenkrat povezale.

Globoko v njem se nekaj prelomi. **OD-LOČI se.** Izjemna situacija terja izjemno odločitev. »Če se rešim, bom dal vse, kar mi bo ostalo, misijonom, potrebnim in revnim,« globoko v sebi sklene Janez. Na skrivnostni klic, ki je v njem neopazno tlel že vse od otroških let, izreče dokončni **DA**. Končno je zmozel opraviti »daritev srca«, edino daritev, ki je Bogu resnično všeč. Ta dar in žrtev je on sam; žrtev, ki bo obrodila v neizmernih sadovih. V njem se bodo uresničile Jezusove besede: »Resnično, resnično, povem vam: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane sólo; če pa umre, obrodi obilo sadu.« (Jn 12,24).

Kot orodje v Božjih rokah bo postal **misijonar**. A on ne bo navaden misijonar. On je nekaj posebnega. Postal bo misijonar-zdravnik in zdravnik-misijonar. Postal bo **prvi slovenski laiški misijonar**.

Janez se je daroval Bogu. S tem je naredil nekaj najlepšega, kar lahko človek stori. Tudi ti se venomer izročaj Bogu. To je največ, kar lahko daš Bogu. On te bo varoval in vedno vodil po pravi poti. Prižgi drugo svečko na adventnem venčku.

SVETE VIŠARJE

Po šestih urah nepremičnega ležanja se »novi« Janez previdno odpravi na pot. Vse, kar ima, je zgolj obleka, v katero je oblečen in par znošenih čevljev, v katere je obut. Postal pa naj bi misijonar. »A kako? Saj nimam nič! Kako bom pomagal drugim, če še sebi ne morem pomagati«, si misli sam pri sebi.

Ves razcapan, umazan in neobrit uspe naslednji dan varno priti v Celovec. Tam sreča duhovnika Janeza Kopača, ki našemu Janezu kar takoj reče: »Doktor, jaz grem jutri zjutraj prek gora v Rim, pojdite z menoj, greva skupaj na Kitajsko. V Rimu je msgr. Keréc, ki išče slovenskega zdravnika.«

Janezu seveda nič ni jasno, a ne pomišlja. Že naslednji dan je na poti v Rim.

Dragi otroci, ali niso čudna póta Gospodova? Še ni minil dan, ko je ležal v rži in premišljeval kaj in kako, pa se mu že odpira pot v misijone. In to na daljno Kitajsko!

Pot v Rim pa bo našega Janeza vodila preko svetih Višarij.

Ali morda veste, kje so svete Višarje? V kolikor smučate, ste mogoče tam celo že bili! Svete Višarje so 1.766 metrov visoka gora, ki se nahaja v sosednji Italiji, a čisto blizu Slovenije, pa tudi Avstrije. Na vrh je danes mogoče priti kar z gondolo, z vrha pa se smučarji po dolgi in strmi progi spustijo nazaj v dolino. Lahko pa se gre tudi peš. Na vrhu je cerkva Višarske Matere Božje, ki predstavlja eno najpomembnejših slovenskih romarskih svetišč.

Svete Višarje so zelo lepe. Ob lepem vremenu se nam odpre čudovit pogled na mogočno in prepadno ostenje Montaža (2.753 m) in Viša (2.666 m). Povprašaj starše ali koga drugega, če bi naslednje leto lahko poromali na to goro.

MISIJSKI KRIŽ

Janez prispe v Rim, v glavno mesto nekdanjega rimskega cesarstva, kjer so še čisto na začetku krščanstva kristjane metali levom in ostalim divjim zverem. A sedaj so lepši časi. Rim je varno mesto in kraj, kjer prebiva sam vrhovni poglavar katoliške Cerkve. To ni nihče drug kot papež, naslednik apostola Petra, Jezusovega učenca.

Janez si misli: »Aha, sedaj bom pa šel naravnost na Kitajsko.«

A ne gre tako zlahka. Najprej mora v Argentino. Argentina pa se nahaja v Južni Ameriki, torej čisto na drugi strani sveta kot Kitajska. Zakaj torej v Argentino? Je mar zgrešil pot? To pa bi bil bučman težke sorte, kajne? Bil bi še slabši od Krištofa Kolumba, odkritelja Amerike, ki je potem, ko je preplul cel Atlantski ocean, mislil, da je v Indiji. Pa je prišel v Ameriko. *No otroci, zdaj veste zakaj se ameriškim Indijancem reče Indijanci.* 😊

V Argentino mora oditi zato, ker grozi nevarnost, da bodo italijanske oblasti v Rimu begunce vrnile nazaj v Jugoslavijo, podobno kot so to storili Angleži.

Janez prispe v Argentino in sicer v glavno mesto Buenos Aires. Že kmalu po prihodu, **23. maja 1948**, slovesno prejme blagoslov in **misijonski križ**. S tem tudi uradno postane **prvi slovenski laiški misijonar**.

Na pot proti Kitajski pa se odpravi že takoj naslednji dan. Vkrca se na ladjo, s katero bo preplul pol sveta.

Naloga: pozanimaj se, kaj pomeni Buenos Aires.
Prav tako zmoži »Očenaš« za vse naše misijonarje.
Pa daj še kaj malega v hranilnik.

sreda, 9. december

2. adventni teden

14

*Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega.
Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida.* Lk 1, 32

evangelij: Lk 1,26-38

msgr. JOŽEF KERÉC

Po naporni in dolgotrajni plovbi Janez končno prispe na Kitajsko, v ogromno deželo z največ ljudmi na svetu. Izkrca se v Šanghaju, nato pa z letalom poleti v mesto Kunming na jugu Kitajske. Še tri dni se z avtom vozi po razdrapani cesti, vse dokler ne dospe v Čaotung. Tam je msgr. Keréc našega Janeza že nestrpno pričakoval.

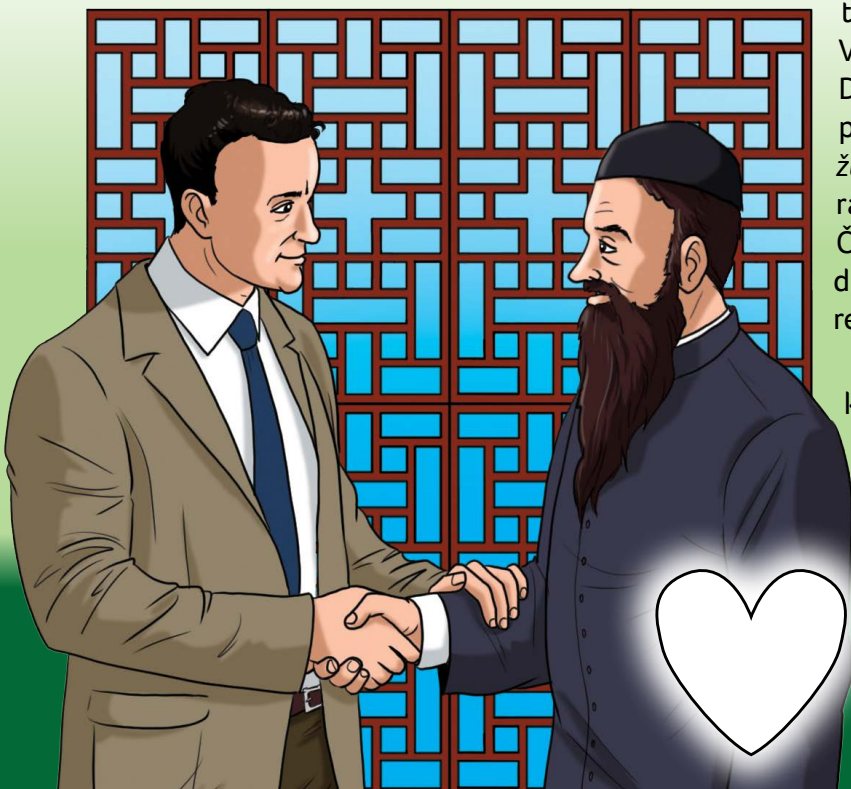
Msgr. Keréc velja za enega najpomembnejših slovenskih misijonarjev. Bil je nizke postave z zelo dolgo in črno brado,

takšno, da se je še samim bradatim Kitajcem zdela predolga. 😊

Večkrat je rekel: »Misijonar brez brade je kakor lisica brez repa.« Doma je bil iz Prosečke vasi v Prekmurju, v misijone na Kitajsko pa je odšel že leta 1921. Na začetku so mu rekli kar »*potujoči župnik razbojnikov*«, saj je v težavnem zaledju mesta Macao mnoge razbojnike spreobrnil. Pozneje pa je v pokrajini Yunnan v mestu Čaotung zgradil sijajno misijonsko središče s čudovito misijonsko dejavnostjo, v katero je pritegnil slovenjebistriške sestre, italijanske redovnike »*kamilijance*« ter seveda tudi našega dr. Janeza Janeža.

Kitajci so ga imeli zelo radi. Zanje je naredil veliko dobrega. Neki kitajski škof je dejal: »Če bi vsi Evropejci imeli tak način oznanjevanja evangelija kot msgr. Keréc, bi se evangeliju nikdar ne upirali ne ljudje ne država.«

Na Kitajskem živi kar 1 milijarda in 400 milijonov ljudi. V Sloveniji pa samo 2 milijona. Izračunaj, koliko Slovenij bi bilo potrebnih, da bi se izenačili s številom prebivalcev Kitajske. Zmoli »*Sveti angel*« za kitajske otroke.

Vsi preroki in postava so prerokovali do Janeza.

»On pa je, če hočete to sprejeti, Elija, ki mora priti.« Mt 11, 13-14

evangelij: Mt 11,11-15

četrtek, 10. december

2. adventni teden

15

TEŽAVNI ZAČETKI

Msgr. Keréc se je našega Janeza silno razveselil. Končno je dobil sposobnega zdravnika, ki bo lahko vodil njegovo bolnišnico. Janez se seveda takoj zavzeto loti dela. A delo nekako ni in ni steklo tako, kot si je naš Janez predstavljal in želel.

Veste otroci, razmere v misijonih so velikokrat zelo drugačne, kot si jih predstavljamo doma. Polni začetnega misijskega zagona mislimo, da bo vse šlo. Da bomo hitro in z lahkoto mnogo dobrega naredili, ljudje pa nas bodo od same hvaležnosti »na rokah nosili« in se vsi trumoma spreobrnili. A to je daleč od resnice. To so samo predstave v naših glavah. Nemalokrat zato sledi bridko razočaranje.

In tako je bilo tudi z našim Janezom. Navajen resnega, urejenega in strokovnega dela v ljubljanski bolnišnici, je prišel v čisto drugo okolje. Tu pravega kirurga sploh še nikoli niso imeli. Vsaj takšnega ne, ki bi se na svoje delo spoznal. Tudi ostalega zdravstvenega osebja, kot so npr. medicinske sestre, skorajda ni bilo. Da tega, da operacijska soba sploh ni imela najnujnejših instrumentov, potrebnih za uspešno operacijo, niti ne omenimo. Seveda je tudi zdravil primanjkovalo, osebje pa je bilo popolnoma neizurjeno ... »Oh, kam sem zašel!« zastoka Janez.

A kot smo že večkrat slišali, naš Janez je trmast in ni kar tako!

Velikokrat se znajdemo v situaciji, iz katere ne vidimo izhoda. Takrat je treba samo vztrajati in zaupati v Boga. Če bomo vztrajno delali, se bo rešitev kmalu pokazala. Zato bodi priden in ne vdajaj se lenobi ter malodušju.

MISIJONAR S SKALPELOM

Janez vztraja! Trdo dela in s svojim skalpelom, ki se ga mnogi Kitajci tako zelo bojijo, dela prave čudeže. Obenem se uči kitajščine in sam vzgaja domače zdravstveno osebje.

Kljub začetnim težavam pa se uspehi z zelo trdim delom vseeno hitro pokažejo. Že se namreč govori o čudežnem kuštravem zdravniku, ki je kos tudi nemogočim primerom. Komaj dva meseca je tu, pa ga pozna že vsa dežela. Od jutra do večera suče svoj operacijski nož, ljudje pa ga kličejo `Tin hao`, kar pomeni `odlični`. S tem hočejo povedati, da takega zdravnika še niso imeli. Dela ima ogromno, k njemu prihajajo bolniki od blizu in daleč. On pa kljub veliki utrujenosti sprejema čisto vse.

Sedaj je Janez le dobre volje in pravi: *»Vesel sem, ker delam za uboge, revne in pomoči potrebne.«*

Veseli so tudi bolniki, saj se jim je, po rokah našega Janeza, vrnilo zdravje. Pred njegovim prihodom so bili prepuščeni neveščim zdravnikom – mazačem, ki so naredili več škode kot koristi.

Vesel pa je tudi msgr. Keréc, za katerega se zdi, da je najbolj ponosen ravno na svojo misijonsko bolnišnico, ki je znana že daleč naokrog. Nekaj let kasneje je msgr. Keréc o našem Janezu zapisal: *»Njegova zgodba bo ena najlepših strani v slovenski misijonski zgodovini«.*

Janez tako postane pravi *»misijonar s skalpelom«.*

Zmoli »Očenaš«, »Zdravamarijo« in »Sveti angel«.
Jutri pa pomagaj, da bo iz pečice zadišalo po domačih dobrotah.

IZGON

A nad misijon msgr. Keréca se pričenjajo zgrinjati temni oblaki. Na Kitajskem namreč divja huda državljanska vojna, ki se leta 1949 konča z zmago komunistične revolucije. Na oblast pridejo podobni ljudje kot tisti, pred katerimi je Janez pobegnil iz domovine. Ti do Cerkve in tujih misijonarjev niso prav nič prijazni.

Delo, ki ga je msgr. Keréc tako sijajno zasnoval, se pričjenja podirati. Tudi z gradnjo nove in sodobne bolnišnice, ki sta jo načrtovala skupaj z Janezom, ni bilo nič.

Življenje misijonarjev se spreminja v zapor. Msgr. Keréca, kot apostolskega administratorja in vodjo misijona v Čaotungu, celo za dve leti strpajo v ječo in to ne da bi karkoli slabega storil. Pa tudi ostalim našim misijonarjem in misijonarkam se ne godi nič bolje.

Obratovanje misijonske bolnišnice je tako zelo oteženo. A dela Janezu kljub vsemu ne zmanjka. *Veste otroci – zdravnika potrebujejo vsi.* In naš Janez zdravi prav vse. Tudi te, ki tako nečloveško ravnaajo z njim, podobno, kot je to počel v Ljubljani med drugo svetovno vojno.

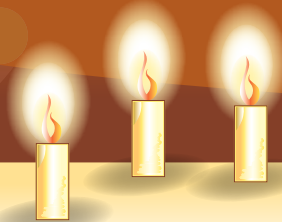
Končno pa le pride usodni 14. april 1952, ko so Janez, msgr. Keréc in pet slovenskih misijonark izgnani iz Kitajske. Skupaj z njimi so iz cele Kitajske pregnani tudi vsi ostali tuji misijonarji. Kar 5.000 jih je.

Čudovito zasnovana misijonska dejavnost na Kitajskem, kakor tudi misijon msgr. Keréca, žalostno usahne ...

Neuspehi so žal tudi del življenja – a resnični neuspeh je zgolj tisti, iz katerega se ničesar ne naučiš.

Da boš znal bolje prenašati neugodne situacije, se danes odpovej kakšnemu priboljšku in daj svoj dar v hranilnik. Pripravi pa tudi božično žito, da ga boš jutri posejal.

»Jaz krščujem v vodi, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate.« Jn 1, 26

evangelij: Jn 1,6-8.19-28

PONOVNO BEGUNEC

Naš Janez je ponovno begunec. Z msgr. Kerécem in ostalimi slovenskimi misijonarji ter misijonarkami prispe v Hong Kong. Hong Kong seveda ni velika gorila iz filma King Kong 😊, temveč ogromno obmorsko mesto, ki je bilo v tistem času pod upravo Anglije. Šele leta 1997 je Hong Kong ponovno postal del Kitajske.

»Kaj sedaj?« se sprašuje Janez. Msgr. Keréc se je namreč odločil, da se bo skupaj z ostalimi misijonarkami vrnil v domovino. Za Janeza pa vrnitev ni mogoča. Tudi če bi hotel. V domovini bi ga zagotovo ponovno pričakalo preganjanje, če ne še kaj hujšega.

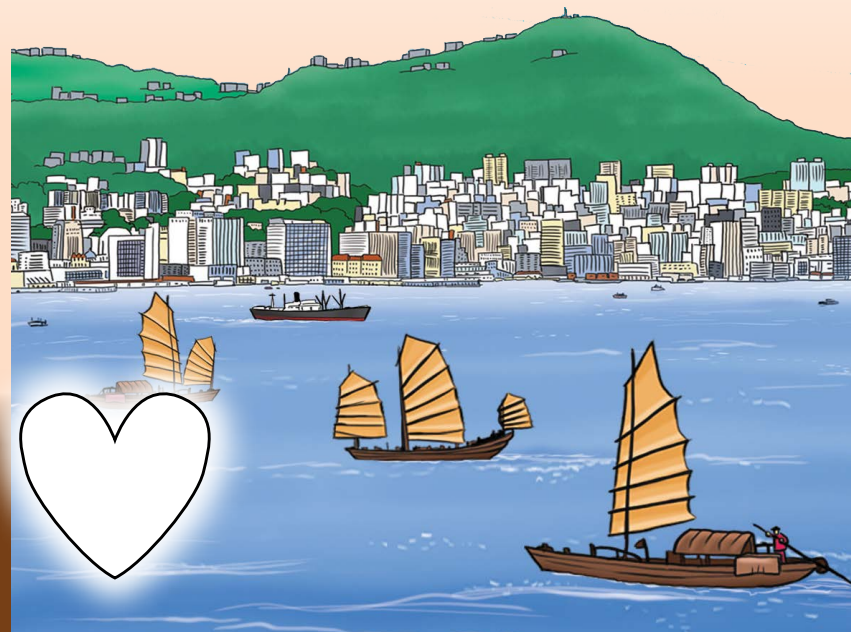
Msgr. Keréc mu žalostno reče: »Tu vam dam, kolikor imam denarja, uredite si, kakor veste in znate. Jaz vam ne morem pomagati.« Njune tako tesne vezi so se sedaj grobo pretrgale. A nevidna vez velikega prijateljstva bo ostala za vedno. Vse življenje si bosta dopisovala.

V Hong Kongu pa so tudi že italijanski redovniki kamilijanci, s katerimi je Janez v bolnišnici na Kitajskem tesno sodeloval. Takoj ga povabijo, če bi se jim pridružil. Janez ne pomišlja. Ponudijo mu dve izbiri: Tajska ali Tajvan. »Pa naj Bog odloči,« si misli Janez. »Pojdem tja, kjer mi bodo prvi prisrčbeli dovoljenje.«

Dovoljenje za prihod na Tajvan pride prvo. Janez si reče: »No, pa gremo na Tajvan«.

Prižgi tretjo svečko na adventnem venčku.

Veliko ljudi nima doma, ker so razseljeni zaradi vojn in nasilja. Zmoli zanje en »Očenaš« in »Zdravamarijo«, da bi se lahko kmalu vrnili na svoje domove. Posej še božično žito, da bo ob Božiču zraslo v visok travnik.

TAJVAN

Janez pride na Tajvan. Misli si: *»Pa sem spet prišel med Kitajce – že mora biti takšna Božja volja.«*

Tajvan je otok, ki je malo večji od Slovenije, nahaja pa se blizu Kitajske. A zaradi svoje odročnosti ga komunistična revolucija ni dosegla. Po portugalsko se mu reče tudi Formosa, kar pomeni »lepi otok«. Takrat je bil ta otok zelo nerazvit, revščino ljudi pa je še dodatno povečalo ogromno število Kitajcev, nasprotnikov revolucije, ki so podobno kot Janez morali zbežati iz Kitajske.

Janez bo seveda ponovno imel polne roke dela. A tega se zelo veseli. Vedno je namreč srečen, ko lahko pomaga in dela ljudem dobro. To je edini smisel njegovega življenja. Na Tajvan, kakor pred tem v Čaotung na Kitajskem, namreč ni prišel kot turist. Ni si prišel ogledovat znamenitosti in ostalih lepot dežele. Prišel je kot misijonar, kot nekdo, ki je poklican, da izpolni svoje poslanstvo. In Janez dobro ve, kaj je njegovo poslanstvo. To je skrb za zdravje ljudi, predvsem tistih, ki si dragega zdravljenja ne morejo privoščiti.

Janez zaviha rokave in gre na delo. Na tem otoku bo neumorno, noč in dan, brez enega samega dneva dopusta, operiral celih 38 let. Tudi matere ne bo nikoli več obiskal. A v duhu sta močno povezana, saj mati zanj goreče moli. Obenem pa v majhnem lončku z neizmerno hvaležnostjo goji in zaliva rž, ki je tako čudežno rešila njenega Janeza.

Janezovo tako zelo plodovito poslanstvo se v bistvu šele dobro začinja.

Pomagaj kakšnemu sošolcu pri nalogi. Veste otroci – to, da lahko komu pomagate, je zelo zelo velik dar. Bodite Bogu hvaležni in se mu zahvalite, da ste lahko komu pomagali. Jezus je rekel: »Kar koli ste storili enemu od teh najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40).

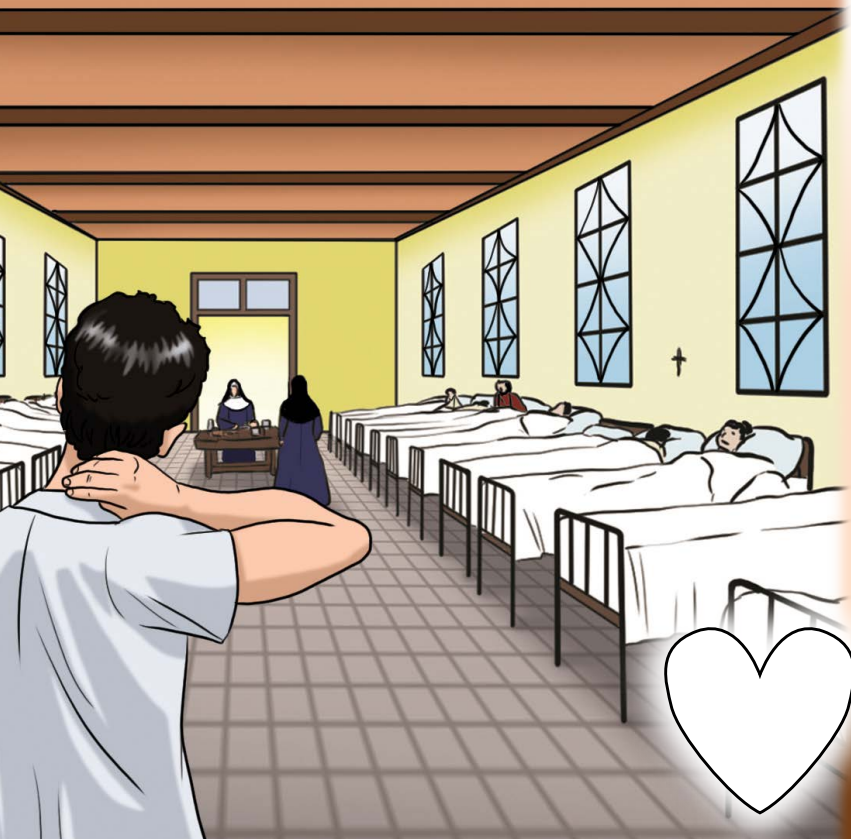
LUODONG

Janez prispe v majhno obmorsko mesto Luodong blizu Tihega oceana, 100 km oddaljenega od prestolnice Taipei. Tu je veliko ubogih in vsega potrebnih beguncev, pa tudi domači Tajvanci, ki so v glavnem Kitajci, so zaradi vojne izčrpani. Povsod sama beda, bolni in žalostni obrazi, ki kličejo po usmiljenju. Zdravstvenih ustanov skorajda ni, malo je bolnišnic, prav tako zdravnikov, pa še ti so slabo vešči svojega dela. Ni bilo ne zdravil, ne drugega, kar je potrebno za bolnišnico.

A naš Janez je na takšne razmere že navajen. *Se še spomnite, kako mu je bilo težko, ko je prispel v Čaotung in kjer je ravno tako kot sedaj v Luodongu vsega primanjkovalo?* Takrat je od samega hudega zastokal: »Oh, kam sem zašel!« Zdaj pa Janez nič ne stoka. Še kako prav mu pride lekcija, ki jo je dobil, ko je prispel v Čaotung. Reče si: »Štiriletni noviciat na celini mi je zelo koristil.« Ve, kaj mora storiti!

V tem mestecu pa so dela ljubezni in skrbi za najbolj uboge že opravljali »sinovi in hčere« sv. Kamila iz Italije. Na kratko se jim reče kar kamilijanci. Ti so našega Janeza z velikim veseljem sprejeli in vključili v svoje poslanstvo. In odslej bo vsa njegova življenjska pot tesno povezana s to redovno skupnostjo.

Zavihaj tudi ti rokave in bodi priden. Brez pregovarjanja stori vse, kar ti starši rečejo, da moraš storiti.

SVETI KAMIL in RDEČI KRIŽ

Verjetno ste že slišali za organizacijo Rdeči križ? To je največja svetovna humanitarna organizacija. Tudi v Sloveniji je močno prisotna. A zakaj se sploh imenuje Rdeči križ? Rekli boste: »Po rdečem križu, ki je simbol te organizacije.« To je res, a od kod jim ideja po takem simbolu? Tega pa, dragi otroci, sem prepričan, da tudi vaši starši ne vedo.

Začetnik tega simbola je **sveti Kamil de Lellis**, ki je živel pred več kot 400 leti. V mladosti ni prav nič kazalo, da bo kaj iz njega. Bil je mlad, len in prepirljiv, pa še kvartal in kockal je rad. Poleg tega je vztrajno iskal slavo v vojski proti napredujočim Turkom, ki so takrat oblegali Evropo. A si je poškodoval nogo, katere si nikoli ni popolnoma pozdravil. Z vojaško kariero tako ni bilo nič. Na zdravljenju je bil cela štiri leta. V tem času pa je v njem dozorel po-klic, da bi skrbel in negoval bolnike ter ranjence. Zato je skupaj s petimi tovariši sestavil družbo, ki se je posvečala samo temu delu. *Pozneje se bodo imenovali kamilijanci.*

Ker jih je gnala velika ljubezen do Boga, ki so ga videli v bolnih in trpečih, ter ker so imeli veliko opravka s krvjo, so na svoja oblačila narisali velik rdeč križ, ki je postal njihov zaščitni znak. *Po tem simbolu je, dragi otroci, švicarski človekoljub Henri Dunant poimenoval organizacijo Rdeči križ, ki jo je ustanovil l. 1863.*

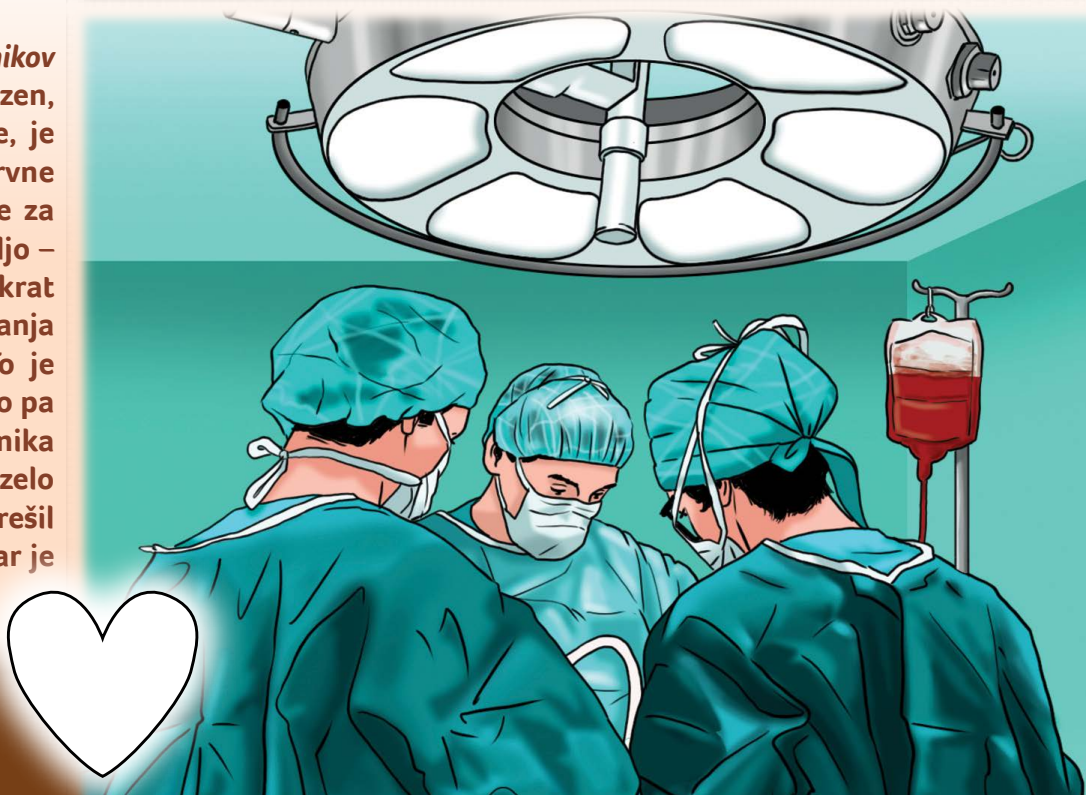
Pomagaj svojemu sošolcu, če potrebuje pomoči, še posebej tistemu, ki ti je zoprn. Zmoli zanj eno »Zdravamarijo«.

KARIZMA SV. KAMILA – ŽIVETI ZA KRISTUSA V BOLNIKU

Sv. Kamil je za vse, ki so se odločili, da bodo sledili njegovemu zgledu, postavil sledeče vodilo: *»Bolniki so naši gospodarji in nadrejeni; sem učenec in srce Boga in to, kar storimo njim, je storjeno Bogu.«* Tega vodila se je naš Janez na Tajvanu, kakor pred tem v Čaotungu držal bolj kot sami kamilijanci. Večkrat jim je rekel: *»Kot vi, sem tudi jaz kamilijanec.«* Kadar pa se je nanje jezil, češ, da se premalo trudijo za bolnike, pa je dodal še: *»In še bolj kot vi sem kamilijanec,«* ali pa celo: *»Sv. Kamilu boste odgovarjali!«*

Otroci; Janezu je bilo v ljubezni in skrbi do bolnikov zelo težko slediti. Do njih je čutil takšno ljubezen, kot jo premore le malokdo. Kot že veste, je Janez na Dunaju opravil specializacijo iz krvne transfuzije. A kaj, ko krvi, tako potrebne za reševanje življenj, velikokrat ni bilo na voljo – zlasti na začetku njegovega delovanja. Takrat je, da bolniki ne bi umrli, brez pomišljanja kar med operacijo daroval lastno kri. To je pomenilo, da je bolnika operiral, istočasno pa je po cevčicah iz njegovega telesa v bolnika tekla kri. To je z vidika možnosti okužb zelo sporno dejanje, večkrat je tudi omedlel, a rešil je ogromno življenj. In to je bilo edino, kar je bilo za našega Janeza pomembno.

Daruj v hranilnik za misijonarje.

Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel.

Vzel je svojo ženo k sebi. Mt 1,24

evangelij: **Mt 1,18-24**

petek, 18. december

3. adventni teden

23

VES JE PREDAN BOLNIKOM

Naš Janez se nikoli ni poročil. Pa bi se lahko. Danes so mnogi laiški misijonarji poročeni in imajo družine. A ko se enkrat poročijo, postane skrb za družino njihovo glavno poslanstvo, posebej še, ko pridejo otroci. *Veste otroci, tudi starši so na nek način misijonarji.*

A Janez je ostal samski. Večkrat so ga vprašali: »Janez, zakaj se nisi poročil?« Odgovoril jim je: »Nisem poročen in se tudi ne mislim poročiti. Kako neki bi mogla žena z menoj živeti? ... Žena bi preveč trpela in jokala, ko bi doma samevala. ... Nobene ne bi mogel osrečiti. Moja sreča pa je osrečevati z dobro operacijo bolnike, da zdravi in veseli odhajajo domov.«

Ja, ta Janez pa je res en čuden patron 😊. Ves je predan bolnikom.

Vinko Zaletel je o njem zapisal: »Janezov urnik je preprost: 24 ur na dan in 365 dni v letu v bolnišnici pri bolnikih. Zasebnega življenja skoraj nima in ga kaj drugega, razen bolnikov, niti ne zanima. Vsi, ki so prišli na obisk in ga spremljali k bolnikom, so videli, kako ga spoštujejo, kako njihove oči hvaležno zro vanj. On pa z vsakim prijazno besedo spregovori, opogumi, potolaži ... Je večkrat hudo utrujen, toda tega nikoli ne pokaže, bolnik naj vidi zdravnika vedno dobre volje.«

Zmoli »Očenaš« in »Zdravamarijo«, da boš tudi ti predano opravljal svoje delo in poslanstvo, ki ti ga je namenil Bog.

ŽIVI KOT MENIH

Ali menihi živijo dolgočasno in neplodovito življenje? Mnogi mislijo tako. A to ni res. Resda nimajo družine, vendar s svojim delom in molitvijo naredijo veliko dobrega. Posebej še zato, ker se celi predajo svojemu poslanstvu, ki se zelo razlikuje od poslanstva in življenja navadnih ljudi.

Janez seveda ni menih, a glede na to kako živi, bi res lahko rekli, da je neke vrste menih. Stanuje kar v bolnišnici, kjer ima svojo skromno sobico. Tako je vedno takoj na razpolago bolnikom. Celo zahteva, da ga sredi noči zbudijo, če pride kakšen nujen primer, ne glede na to, da je pred tem cel dan operiral.

O kako je bil enkrat hud na bolniško sestro, ker ga ni hotela zbuditi sredi noči, ker je mislila, da je preveč utrujen. Vsa objokana je šla od njega. Pa samo dobro mu je hotela. Za Janeza je pač bolnik VSE. Bolnik je zanj Kristus, kateremu je posvetil svoje življenje.

Na dan zato opravi tudi po deset operacij in več. Vsega skupaj se jih bo v njegovem življenju nabralo blizu 100.000 – neverjetna številka. In kako zelo uspešen je!

Janez tudi plače ne prejema. Noče je. Zase prosi le skromno žepnino, da ima za sprotne stroške. Pa še to v glavnem skrivaj razda ubogim bolnikom, katerim ostro zabiča, da bi to komurkoli povedali.

Tako kot Janez svoj čas namenja skrbi za bolnike, si tudi ti vzemi čas in pomagaj pri domačih opravilih.

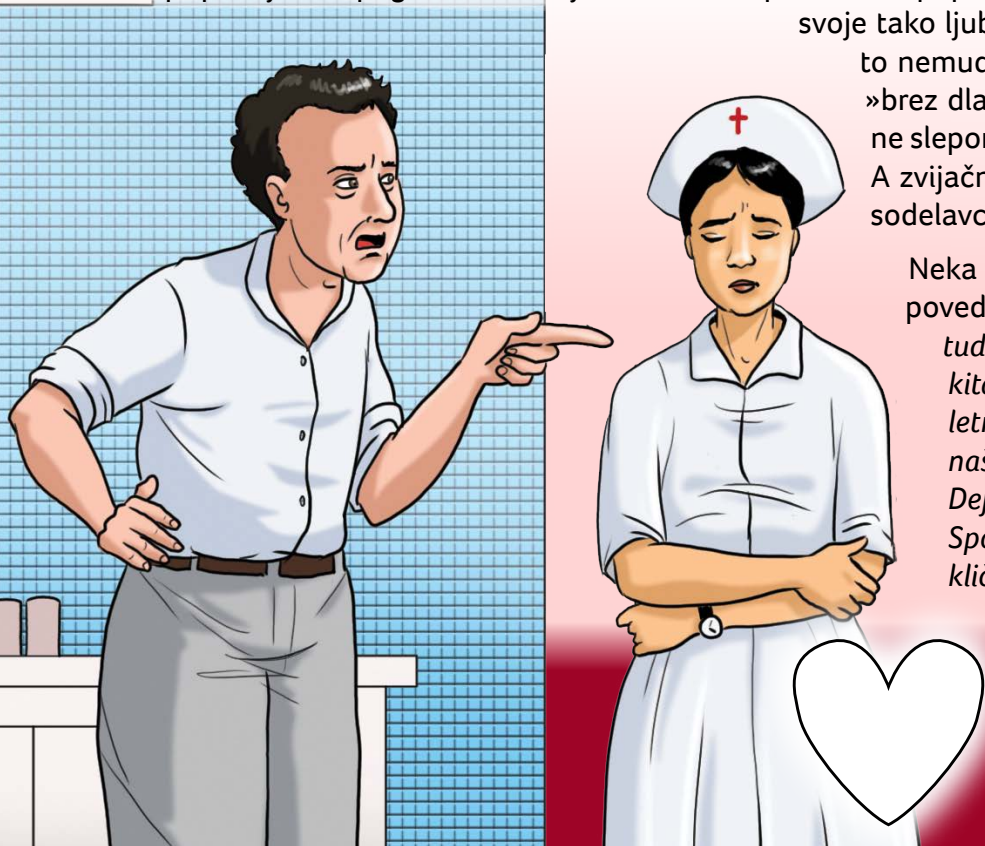
NI POPOLN

Janez nikakor ni popoln. Na zunaj deluje precej grobo, a zgolj do tistih, ki se po njegovem mnenju ne zavzemajo dovolj za bolnike. V sebi pa nosi plemenito srce. Ko je z bolniki, je tak, kot bi spremenil značaj: dostopen, nasmejan, dobrohoten, vedno pripravljen na pogovor. Od svojih sodelavcev pa zahteva popolnost in strokovnost – takšno, s kakršno on obravnava

svoje tako ljubljene bolnike. Če je kdo površen, len ali neroden, mu to nemudoma zabrusi. Je eden tistih, za katere pravimo, da so »brez dlake na jeziku«. Vsakemu pove tisto, kar si misli. Nikoli ne slepomiši. To je za njegove sodelavce včasih precej naporno. A zvižavnosti v njegovih besedah ni mogoče najti. Takoj ko ga sodelavci bolje spoznajo, ga srčno vzljubijo.

Neka bolniška sestra je ob njegovem pogrebu leta 1990 povedala: »Prišla sem pred štirimi leti. Bala sem se ga, tako tudi druge, ker nas je po slovensko zmerjal, me pa njega po kitajsko. Nismo razumele njegove zahtevnosti. V četrtem letniku pa sem ga vzljubila in začela spoštovati. Ti si bil naš dr. Oki (kar pomeni »Veliki«), ki se je žrtvoval za bolne. Dejal si: `Ko bom umrl, boste plesale in se radovale.` Ni res! Spoznale smo te in jokale in iskale tebe, tvoj obraz. Sedaj ti kličemo najljubšo besedo: `Dragi naš Janez!`«

**Prižgi četrto svečko na adventnem venčku.
Marsikateri človek nam je zoprni. Lahko pa smo
tudi mi zoprni drugim. Zato bodi potrpežljiv, ne
opravljaj in bodi dobrotljiv do tistih, ki so ti zoprni.**

JANEZ MOLI

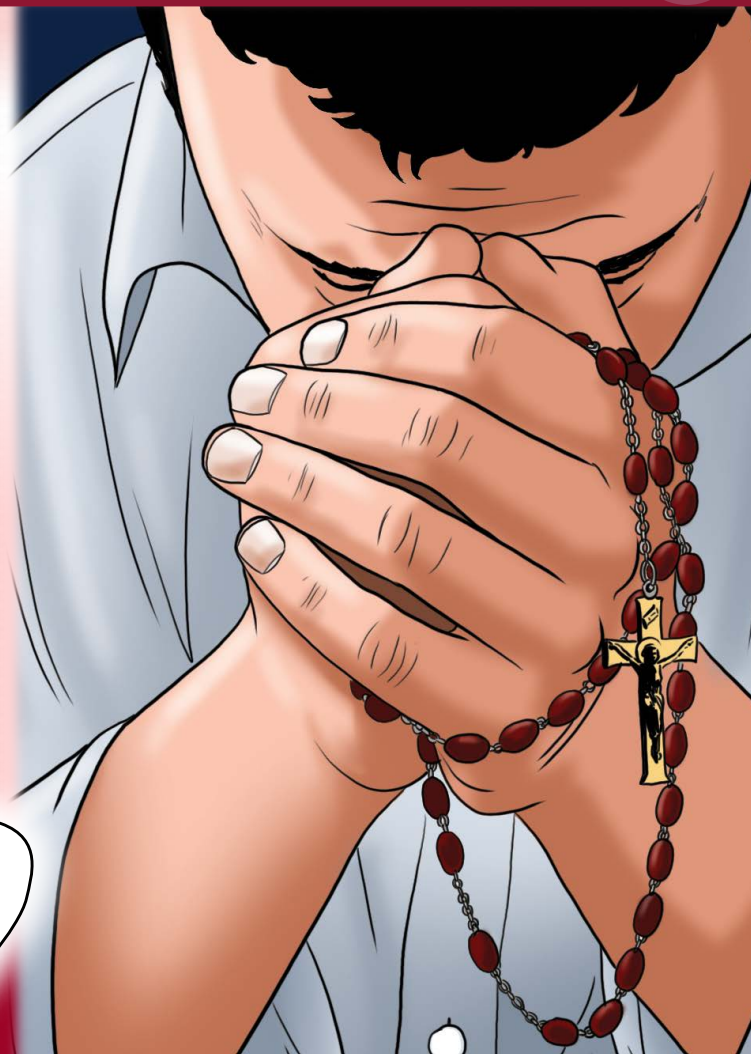
Janez veliko moli. Po koncu napornega delovnega dne se zapre v sobo in moli rožni venec. Velikokrat mu je tudi žal ostrih besed, ki jih izreče svojim sodelavcem in se jih kesa. »Bog se me usmili, spet sem bil hud na moje sodelavke« potihoma moli Janez. A sodelavci mu prav nič ne zamerijo. Predobro ga poznajo.

Neka druga bolničarka je o Janezu povedala: »Zame dr. Janež ostaja največji vzor služenja. Od njega sem se naučila, da imajo potrebe bolnikov prednost pred vsakimi potrebami zdravnikov in bolničark. Za nas Kitajce je dr. Janež res čudovit človek; lahko bi obogatel, on pa niti najmanj ni mislil na dobiček. Ta duh nesebičnega služenja pokrije vse napake njegovega značaja, da smo ga vsi ljubili.«

Otroci, molitev je zelo, zelo pomembna. Povezanost dela in molitve je temelj krščanskega življenja. Sam papež Frančišek je rekel, da je **molitev srce misijonov**. Pa tudi sveti Benedikt, zavetnik Evrope, je že pred 1.400 leti podal zelo pomembno vodilo za krščansko življenje. Glasi se: »**Ora et labora**«, kar pomeni »**moli in delaj**«.

Otroci, če hočete, da bo vaše delo imelo Božji blagoslov, morate moliti.

Z družino skupaj zmolite eno desetko rožnega venca za misijonarje.

ODLIKOVANJA

Kot smo že slišali, se je glas o našem Janezu že kmalu po njegovem prihodu na Tajvan bliskovito razširil po celem otoku. Z leti pa sta se njegov ugled in slava samo še krepila. In to čisto upravičeno. Takšnega človeka na Tajvanu namreč še nikoli niso imeli. Leta 1963 mu je zato tajvanska vlada za požrtvovalno delo podelila najvišjo državno nagrado »Dobri človek«. Prav tako mu je papež leta 1969 podelil »red sv. Silvestra in sv. Gregorja Velikega«. Predlagali so ga celo za Nobelovo nagrado, pa se je temu odločno uprl.

Janez je vedno ostal skromen in vsa ta slava in čast mu nista niti malo stopili v glavo. Bili sta mu celo odveč. Veste, kaj je povedal o nagradi »Dobri človek«? »Odlikovanja nisem mogel zavriniti, da ne bi užalil vlade, a tisti večer, ko so mi medaljo na srajco obesili, sem se v zrcalu gledal in nikdar si sam sebi nisem tako neumen zdel ... Ali ni žalostno za človeško raso, da mora taka odlikovanja dajati! Ali je svet res tako hudoben, da je treba med nami iskati dobre ljudi in jih odlikovati? Če ne bi tu časopisi na široko pisali o odlikovanju, bi za to nihče z moje strani ne zvedel. Vam povem, da imam še razna druga odlikovanja, večja kot »Dobri človek«, a o tem nihče ne ve ... In najlepša ter največ vredna so tista, za katera nihče ne ve.«

Ugani, katera so tista »odlikovanja«, ki so Janezu resnično segla v srce. Daruj za misijone v hranilnik.

LJUBEZEN DO DOMOVINE

Po letu 1945 Janez nikoli več ni videl domovine. Preden se je leta 1952 končno ustalil na Tajvanu, je moral prepotovati polovico sveta. *Se še spomnite, kje vse je bil?* Tega otoka potem ni več zapustil. Ostal je med svojimi ljubljenimi Kitajci.

A vedno se je imel zgolj in samo za Slovenca. Ponosen je bil na svoje poreklo in na to, da je Slovenec. Še za časa študija v Ljubljani, Zagrebu in Gradcu ter specializacije, ki jo je opravljal na Dunaju in tudi v Beogradu, mu je kaj hitro prekipelo, če se je kdo ponorčeval iz njegovih kmečkih korenin. Nikoli nikomur ni dovolil zaničevati svojega izvora ali narodne pripadnosti.

Po smrti, leta 1990, so si dr. Janeža zaradi njegovih izjemnih zaslug mnogi želeli lastiti. A bil je naš človek. Svojo domovino je, kljub temu, da ga je zavrgla, neizmerno ljubil. Nekoč je z misijonarjem in velikim prijateljem Andrejem Majcnom med pogovorom o prihodnosti Slovenije rekel: *»Naš program je svobodna Slovenija v evropskem prostoru.«* Te preroške besede so se nato uresničile slabo leto po njegovi smrti.

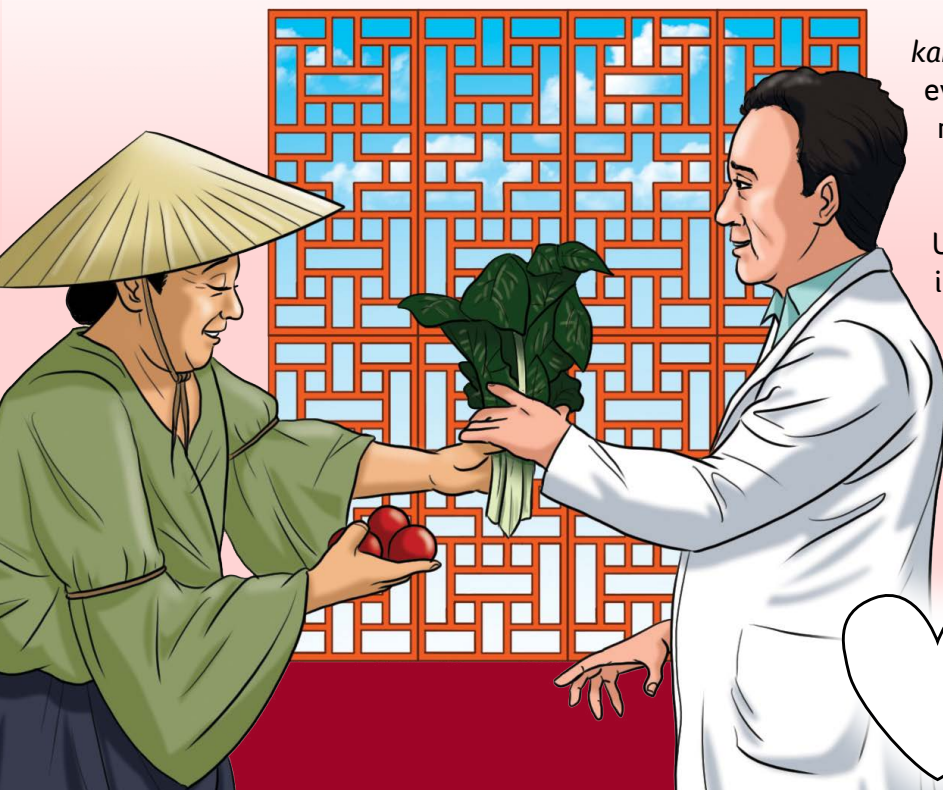
Zapomnite si: ***»Kdor ne ljubi svojega naroda, tudi ljudi drugih narodnosti ne bo mogel imeti rad.«***

Kdaj je Slovenija postala neodvisna država (datum in leto) in kako se imenuje praznik, ki ga na ta dan praznujemo? Zapiši si! Se mogoče imenuje Dan samostojnosti in enotnosti? Ljubi svojo domovino!

LJUBEZEN DO KONCA

Za Janezom je dolgih 38 let služenja na Tajvanu, pa še štiri leta pred tem v Čaotungu na Kitajskem. V vsem tem času ni imel niti enega samega dneva dopusta. Bil je zvest Kitajcem, od katerih se nikoli ni ločil. Izkazal jim je ljubezen do konca. Nekoč je celo potarnal, da misli, da ga imajo ljudje za norca. Tako celovito je živel svoj poklic kirurga, da je bilo to videti nenormalno v očeh tistih, ki tega niso zmogli v taki meri.

Vodi ga evangelijska ljubezen: »Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe.« Mt 25,40 Njegovo življenje je oznanjevanje evangelija. To počne s »skalpelom«. Ljudje ga imajo srčno radi. Bolniki mu zaupajo. Vedo, da je v njegovih očeh človeško življenje vedno na prvem mestu. Neskončno so mu hvaležni – večkrat dobi v zahvalo krompir, fižol, ... Ubogi reveži mu v zahvalo prinašajo vse tisto malo, kar imajo. Janezu se ob tem trga srce. Zajoka, neskončno je srečen. Neskončno je hvaležen Bogu za dar, da je lahko pomagal ubogim ljudem. Zaveda se namreč Jezusovih besed: »Kar ste storili kateremu izmed teh najmanjših bratov, ste meni storili.«

Tudi zdaj, ko ga moči že zapuščajo in se oglašča bolezen, še vedno neumorno operira. Nikomur noče biti na stara leta v napoto. To željo mu bo Bog izpolnil. Še slab mesec pred smrtjo opravi zadnjo operacijo.

**Nameni komu prijazno besedo in mu reci,
da ga imaš rad.**

BOŽJI UTRINEK

Bog, neskončna dobrot, se je naselila med nami. Luč, ki razsvetljuje temo, je prišla na svet. Mali Bog – Božič – Jezus Kristus je prišel k nam.

- **Zakaj?** Zato, ker nas ima neizmerno rad.
- **Pa ima Bog rad tudi mene?** O, pa kako! Najboljša mama in najboljši oče na tem svetu niti približno ne bi mogla bolj ljubiti svojega otroka.
- **Če me Bog torej tako ljubi, kako naj se mu zahvalim za njegovo ljubezen?** Na ljubezen se odgovori z ljubeznijo. Tako kot nas On ljubi, mi ne bomo nikoli ljubili. A moramo se truditi. To želi od nas. Ljubezen Jezusa Kristusa nas sili, da tudi sami širimo to ljubezen. Če prinašamo ljubezen, pomeni, da prinašamo Jezusa. To pomeni biti misijonar. Vsi moramo torej biti misijonarji. Vidiš koga, ki ga vsi dražijo in se delajo norca iz njega? Ne bodi tak kot drugi. Vedeti moraš, da v njem prebiva sam Jezus. Bodi ljubezniv. Boš do Jezusa nesramen? Vem, da ne boš!
- **A zato se je naš Janez tako trudil za najbolj uboge in revne bolnike?** Točno tako! Vedel je, da to, kar storiš najbolj ubogim, storiš samemu Jezusu. Zato se je tako neizmerno trudil, da so ga nekateri imeli celo za norca. Kot zdravnik pa se je tudi zavedal, da je življenje minljivo. Vse, kar je delal, je delal pod vtisom smrti in z vidika večnosti. Nekoč je rekel: »Tu na zemlji smo samo utrinek, ki se za trenutek pojavi, potem pa premine v večnosti; srečni smo vso večnost, če uspemo biti božji utrinek.«

Neskončna dobrot (Bog) se je utrnila v našem Janezu. Bodimo tudi mi ta Božji utrinek. In to, otroci, naj bo vaša naloga.

AKCIJA »OTROCI ZA OTROKE«

Akcija »Otroci za otroke« je del svetovne otroške akcije, ki se imenuje **»Children helping children«**. S to akcijo se otroci po vsem svetu odpoveste kakšnemu priboljšku in darujete za lačne otroke. Ne boste verjeli, a vaša majhna odpoved je v revnih deželah rešila mnogo otroških življenj. Hvala vam za to! V lanskem letu ste otroci iz vse Slovenije zbrali skupno kar **75.717,13 €**. Ta denar je bil namenjen za otroke v Afriki in sicer za otroke, ki živijo v naslednjih državah:

- ČAD 27.825,13 €
- KONGO 22.647,56 €
- GVINEJA BISSAU 22.244,44 €

Tudi letos imate priložnost, da se preko darov povežete z otroki po vsem svetu, zlasti pa s tistimi, ki se jim ne godi tako dobro kot nam. S tem boste izkazali solidarnost, ki jo današnji svet tako zelo potrebuje. In ravno k solidarnosti nas zelo spodbuja sam papež Frančišek, zlasti še zaradi pandemije koronavirusa, ki v misijonskih deželah pušča dosti hujše posledice kot v preostalih delih sveta.

KAM Z DAROVI?

- Zbrane darove v misijonskem hranilniku, ki ga najdete na sredini Adventnega koledarja, lahko oddate svojemu župniku, oz. storite tako, kot ste se dogovorili v župniji. Daleč najlepše pa bi bilo, če bi svoje darove položili k jasticam v cerkvi. Tako bi tudi drugim v župniji pokazali solidarnost z otroki po vsem svetu, ki trpijo zaradi lakote.
- Hranilnik lahko prinesete v Misijonsko središče Slovenije.
- Lahko pa zbrani znesek vaši starši nakažejo na račun, ki je napisan na zadnji strani tega Adventnega koledarja.

POVABILO H KOLEDOVANJU – TRIKRALJEVSKA AKCIJA

»Naše veselje za srečo drugih«

Dragi otroci,

prišli smo do konca adventnega časa, do konca priprave na rojstvo našega odrešenika Jezusa Kristusa. Sedaj je čas, da se potrudimo biti, podobno kot je to bil dr. Janez Janež, tudi mi **božji utrinek**. Vsi se moramo truditi, da bomo odsev neizmerne božje ljubezni v svetu, ki nas obdaja. Z ljubeznijo je namreč podobno kot s koronavirusom COVID-19. Zelo je nalezljiva 😊.

Zato ste vsi lepo vabljeni, da tudi v teh časih koronavirusa oznanjate in razglašate rojstvo našega odrešenika Jezusa Kristusa. Skupaj z ostalimi koledniki se – v kolikor bodo razmere v zvezi s *koronakrizo* dopuščale – podajte od hiše do hiše in razglašajte veselo novico, da se je približalo nebeško kraljestvo. Med nas je namreč prišel sam Božji Sin Jezus Kristus, ki želi biti naš prijatelj in ki nam želi samo dobro. Ljudem voščite praznike in srečno novo leto. Obenem jih poprosite za darove za naše misijonarje. V teh težkih časih bodo ti darovi še kako prav prišli najbolj potrebnim v misijonskih deželah.

Vsak dar, pa če se nam zdi še tako majhen, šteje. In dosedanje Trikraljevske akcije so z žrtvovanjem in ljubeznijo otrok iz cele Slovenije, ki so zbrali pogum in se podali na pot, prinesle rešitev mnogim ljudem v misijonskih deželah. Geslo te akcije se namreč glasi: **»Naše veselje za srečo drugih«**.

Obisk kolednikov po družinah sovпада z **božičnim časom**. Ta čas se začne že z Božičem in se zaključi s praznikom Svetih treh kraljev, 6. januarja. Na pot se lahko podate že takoj po Božiču na praznik sv. Štefana, 26. decembra.

Misijonsko središče Slovenije

Kristanova 1, 1000 Ljubljana • tel.: 01 300 59 50 • missio@rkc.si • www.missio.si

TRR: SI56 0201 4005 1368 933 • namen: adventna akcija • sklic: SI00 249400

Odgovarja: **Matjaž Križnar**; avtor zgodb: **Luka Biščak** (zgodbe povzete po knjigi Toneta Ciglarja »Dr. Janez Janež – Utrinek božje dobrote«); ilustracije: **Juan Emilio Juvanchič**; grafična priprava: **Jože Šenk**, Salve d.o.o. Ljubljana; tisk: **Para d.o.o.**, Ljubljana

OTROCI ZA OTROKE

LEPILO

LEPILO

Tukaj
sem,
pošlji
mene!

Iz 6,8

Vsak večer si vzemite nekaj minut. Prižgite **svečko** na adventnem venčku. Naredite **križ** in skupaj **preberite** vsebino Misijonskega adventnega koledarja za tisti dan: svetopi-semški odlomek in zgodbo. Nato se spomnite lačnih otrok po svetu. Zmolite zanje eno **zdravamarijo** in v hranilnik **vrzite svoj dar**. Naj bo pri domačih jaslicah, na vidnem mestu, da bodo tudi drugi kaj dodali. Ob božiču boste ta hranilnik odnesli v cerkev k jaslicam (v dogovoru z župnikom ali katehisti) kot vaš dar Jezusu za uboge brate in sestre po svetu.

ADVENTNA
AKCIJA
OTROCI
ZA OTROKE

LEPILO

MISIJONSKO SREDIŠČE
SLOVENIJE
Kristanova 1
1000 Ljubljana
missio@rkc.si
www.missio.si

LEPILO

HVALA ZA VAŠ DAR

BOG POVRNI!

LEPILO

ŠKATILICO - ŠPAROVČEK
IZREŽI PO MODRI ČRTI
IN ZAPOGNI PO PREDLOGI
NA ZADNJI STRANI

IZREŽI ODPRTINO

ŠKATLICA v katero zbiraš darove.

NAVODILO ZA SESTAVO ŠKATLICE:

- Odreži vse bele dele papirja (lahko tudi po modri črti spredaj) in naredi zareze.
- Z olfa nožem izreži »odprtino«.
- Naredi zgibe po prekinjenih črticah, da dobiš škatlico kot na risbi spodaj.
- Na označenih mestih nanesi lepilo (na stranska zavihka in na sprednji strani na zgornje tri zavihke). Pobarvani so z poševnimi črtami.
- Zlepi stranske ploskve in nato še pokrov z odprtino.

LEPILO

LEPILO

PRIDNO ZBIRAJ ZA OTROKE V MISIJSKIH DEŽELAH –
SVOJ DAR ODDAJ V CERKVI. HVALA!

Vrstni red zlaganja

